

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1991/2022
15.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Радовановић, адвокат из ..., против туженог АД „Путеви“ Пожега, чији је пуномоћник Љубиша Павловић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1984/21 од 15.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1984/21 од 15.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1984/21 од 15.03.2022. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Пожеги П1 43/21 од 26.04.2021. године, којом је одбијен тужбени захтев за поништај решења туженог број 406 од 28.04.2017. године, за обавезивање туженог да тужиоца врати на рад и тужилац обавезан да туженом надокнади трошкове поступка у износу од 295.000,00 динара. Одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, нити повреда из члана 374. став 1. у вези члана 398. ЗПП на коју је ревизијом указано. Претежним делом ревизијских навода тужилац побија правилност утврђених чињеница, које су као резултат оцене доказа извршене од стране првостепеног суда прихваћене од стране

другостепеног суда. Ове наводе Врховни касациони суд не може узети у обзир, пошто не представљају ревизијски разлог по одредби члана 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац, запослен код туженог на радном месту ... од 05.11.2014. године, био је ... синдикалне организације Самостални синдикат. На основу одлуке органа овог синдиката о ступању у генерални штрајк на дан 24.02.2017. године, без навођења места окупљања, запослени су се окупили око две капије које служе за излазак возила, а тужилац је више пута био у канцеларији директора туженог, захтевајући доставу документације ради упознавања са чињеницама како је настао дуг у пословању туженог од 107.000.000,00 динара. Директор је тога дана тражену документацију требао да понесе на заказани састанак Надзорног одбора у Ужице, а тужилац му је саопштио да по цену превртања возила из круга туженог не може да изнесе документацију без тужиочевог присуства. Ово је разлог што је директор туженог напустио пословни простор пешице, те се на заказани састанак одвезао приватним аутомобилом. Истог дана, тужилац је имао десетоминутну расправу са две запослене раднице у рачуноводству туженог, пошто су одбиле да му доставе документацију везану за финансијске извештаје и завршни рачун, наводећи да би на тај начин повредиле своју радну обавезу. Директор туженог је одобрио тужиоцу да присуствује заказаном састанку Надзорног одбора, те му је у ту сврху дозволио да користи службени аутомобил. Након одржаног састанка штрајк је завршен у 12,00 часова. Дана 06.04.2017. године, након расправе у канцеларији директора туженог, тужилац је из џепа извадио мобилни телефон и бацио га на под. Побижаним решењем туженог од 28.04.2017. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду у вези члана 66. став 1. тачка 12. Колективног уговора код послодавца, због непоштовања радне дисциплине прописане актом послодавца, односно јер је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, из члана 179. став 3. тачка 8. истог закона, у вези члана 67. став 2. тачка 3. Колективног уговора и због повреде радне дужности из члана 18. став 2. Закона о штрајку. Доношењу решења је претходило достављање тужиоцу упозорења на постојање разлога за отказ уговора о раду број 365 од 11.04.2017. године, у ком су наведени исти отказни разлози као и у решењу о отказу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјалноправне одредбе чланова 179. став 2. тачка 5. и 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, чланова 66. став 1. тачка 12. и 67. став 2. тачка 3. Колективног уговора туженог од 20.07.2015. године, члана 61. Устава Републике Србије, те чланова 14. став 1. и 18. став 2. Закона о штрајку, када су одбили тужбени захтев. Током организације и спровођења штрајка тужилац је испољио понашање према руководству и осталим запосленима које се може сматрати угрожавањем безбедности лица, имовине или здравља људи и спречавања обављања редовне делатности туженог, што представља прекорачење граница дозвољеног и очекиваног понашања представника штрајкача, односно повреду радне дужности због које се може тужиоцу, као организатору штрајка, изрећи мера престанка радног односа.

По становишту Врховног касационог суда правилно је примењено материјално право.

Супротно ревизијским наводима, радње тужиоца правилно су правно стандардизоване од стране туженог, те му је са упориштем у материјалном праву

изречена мера престанка радног односа. Наиме, по одредби члана 1. став 1. Закона о штрајку, штрајк је прекид рада који запослени организују ради заштите својих професионалних и економских интереса по основу рада. Границе дозвољеног понашања, односно права лица која штрајк организују и воде регулисане су одредбом члана 18. став 2. Закона о штрајку, по којој члан штрајкачког одбора или учесник у штрајку који штрајк организује и води на начин којим се угрожава безбедност лица и имовине или здравље људи, или који спречава запослене који не учествују у штрајку да раде, односно онемогућава наставак рада по окончању штрајка или спречава послодавца да користи средства и располаже средствима којима послодавац обавља делатност, чини повреду радне дужности за коју се може изрећи мера престанак радног односа. У конкретним околностима, радње тужиоца правилно су оцењене решењем којим је отказан уговор о раду, пошто заштита економских и професионалних интереса запослених не може ићи на уштрб права послодавца да организује процес рада и ускрати право неовлашћеним лицима да врше увид у пословну и финансијску документацију.

Према томе, насупротив наводима у ревизији, тужилац није добио отказ због синдикалних активности, већ због повреде радне дужности, која је санкционисана доношењем на закону заснованог решења.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 414. став 1 ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић